

מסורת הש"ס

ה וּפְסָחִים כֵּן. כִּג' קִדְשֵׁי דף
 (א) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (ב) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (ג) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (ד) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (ה) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (ו) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (ז) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (ח) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (ט) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (י) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (יא) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (יב) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (יג) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (יד) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (טו) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (טז) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (יז) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (יח) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (יט) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כ) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כא) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כב) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כג) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כד) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כה) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כו) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כז) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כח) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (כט) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'
 (ל) וְיָמֵי פְסָחִים כֵּן. כִּג'

נוסחת הריב"ן

א] מזיר: צ] בלשון: ג] חשיב:
ד] טעמא: ה] דקא מתוך הכי:
ו] מן הבמה: ז] שמציאה קרבן
העוף על הספק כו':

הגהות הב"ח

(א) גמ' מיסה או שמייחו
קרוביו אלל לר' יוסי וכו' כל
כמיניהון דקרובין: (ב) רש"י
ד"ה לא מיעיאל וכו' הד"א
עס ד"ה אלל וכו' אלל לריש
לקיס: (ג) ד"ה היינו וכו' או
שמייחו קרוביו: (ד) ד"ה
תלמוד לומר וכו' את וזכו
לזכר להקבנה להקיס:
(ה) ד"ה מה זכר וכו' שעלוס
מביא צהמה:

גליון הש"ס

גמ' קסבר חולין בעזרה לאו
דאורייתא. ע"י תוס' וזכחיס
דף עז ע"ב ד"ה דס:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א תר"ה קסבר כ' וכן
מומר לבדו הלחם והורוע
בשלה. הלחם והורוע
בשלה ממחק וי"צ לחם מן
הכל חרוע וכל"ל. א"מ:
ב ב"א ד' חרוע חרוע לטם
שמים. מרב שמים ממחק
וי"צ ש"ס. ד"ה יכר ובי
יכר דוע נמי ובי כנוג ובי
א"ס ובי ובע"א יכר לפרס
בשון זכר נאמרה. מביט כנוג
ובע"א זכר נמחק וי"צ
וי"צ ובי עד בשון זכר
נאמרה ובי גליין מחסך אחד
ואחרי שוב מחמלין זכר
החור' ובע"א יכר לפרס
ובנוה"ל ובי מיייר ב"י
נמראה עד היום ובי ואינו
מתקן לבדו ודריק' וכל"ל.
א"מ עושיה: ב"א ד' חרוע
היא נמי מביאה חטאת השוף
היבא עולה בשלה. מביט חרוע
ב"א ד' חרוע ממחק: ב"א
וה"ה דמאי לממר מה זכר
ובי ספק ובי עד מביאה על
הספק. מן מה עד הספק
בבא ממחק וי"צ וה"ה דמאי
לממר זכר ובי כר בשון
כל"ל א"מ עושיה:

פי' הרא"ש

כדי לחנכו במצות דנו"י סייג לפרישות. אמטו להכי בנו אין בתו לא דכך נתקבלה הלכה: אפי' נדרים נמי דנדרים נמי סייג לפרישות: כל כמינהו דקרוכים דאמרי לא תגמור

וריש לקיש אמר. טעמא שהאיץ מדיר את בנו בנזיר כדי לחנכו במצות: ואי משום חינוך אפילו אשה. תהא מדרת את בנה בנזיר: בשלמא רבי יוחנן דאמר הלכה היא בנזיר אמתו להכי בנו אין צו לא. דהכי היא הלכה ואין משיבין כלל: אלא לריש לקיש אפילו צו.

נמי ליהוי (א) מזירה: **בניור** אִין.
 לשון מזירות אדם יכול להזירו
 כדחויא הלכה למשה מסיני ובלשון
 ודריס לא: לא מביעיא בשאר ודריס.
 כגון להדירו להביא קרבן דלית ליה
 ניוול דמותר לשמות ציין דיכול
 להדירו: (ב) אלא אפילו צנוירות
 זו'. ככולה שמעתא גרסינן אלא
 דרש לקיש וספרים שכתבו צון' אלא
 יוסי בר' חנינא שצטתא היא: היינו
 דקטני מיחא או (א) שמיחאוו קרוצין.

דכי היכי דהלכה היא שהאיש מויר
את בנו הכי נמי הלכה שיכולין
למחות: **אלא לריש לקיש כל ממיניאון.**
דקרוצין דאמרי ליה לא תיגמרמיה
מנאות: **קסבר.** ריש לקיש כל חינוך
דלא ^אחשיביה הוא כגון חינוך
דמיתרות דציונות לא דקא מגלה
ראשו לא נוחא ליה לצרייה ומשום
הכי יכולים למחות: **אהבי.** מותר
לו לגלה ואע"ז דעביד הקפה וקעבר
על לאו דלא תקיפו: דהכי הוא הלכה
למשה מסיני: **אלא לריש לקיש.**
היכי עבר על הקפה דהוי מלאורייתא
משום חינוך: **קסבר הקפה כל הראש.**
לא מיתסר אלא מדרבנן ואמי חינוך
ר': **אהבי מגלה ומייתי קרבן.**

ולית ביה משום חולין בעורה:
אלא לריש לקיש. דאמר דלא הוי
דטעם אלא משום חניוך כיון דלא
חל עליה נזירות מדאורייתא אישתכח
כיון דמייטי חולין לעורה: כי קא
מקטמא מייטי אפרים ואביל כהן
מליקה. ולית ביה לא משום חולין
לעורה ולא משום מליקה דהכי הלכה
למשה מסיני: אלא לריש לקיש.
כיון דמדאורייתא לא מייטיב בזירות
אשתכח דקמייטי חולין לעורה וקא
אביל כהן נצילה: ה"ג סבר לה כר'
יוסי ברבי יהודה דאמר אין שחיטה
לעור מן הסורה וחולין בעורה לאו
דאורייתא. והילכך כיון דמדאורייתא
לא בעי שחיטה לא חשיבא נצילה ולא
מייטי חולין לעורה דאיסור חולין
בעורה לימיה לרבי יוסי אלא מדרבנן.
ולמאן דקא מתרין זו ידע ליה הכי
היכא אמר רבי יוסי הכי: מנין
לחטאת העוף שבהה על הספק.
כגון לידה או דחיבה שאינה נאכלת:
סמלוד גומרה. והדוה בנדהה והז
את וצורו: להקיש נקבה גומר מה
זכר מביא קרבן. בהמה על ודאי

אכל חלב בשוגג וה"ה לודאי ויזהר אף נקבה מביאה קרבן על ודאי לידה חטאת העוף: **מה וזר מביא**: אשם תלוי על ספק אף נקבה מביאה קרבן על ספק לידה. אבל עדיין לא שמענו אם ממין זהמה אם ממין העוף אלא ממה שלמדנו שזביא וזר על הספק מאותו מין שזביא על הודאי שלעולם ^(ט) מביאין בזהמה אף נקבה ממין העוף שזביאה על הודאי מביאה נמי על ספק לידה וחיה: **מה וזר מביא קרבן**: על הספק וגאכל שהרי אשם תלוי נאכל אף נקבה שזביאה קרבן וזמן העוף על ספק יחא נאכל: אמרת

ממין שהוא מביא קרבן על הודאי דהיינו בהמה לחטאת הוא מביא
דהיינו חטאת העוף תביא על הספק עוף לחטאת וה"ה דמאי למי
זבה חטאת העוף על הספק: **א** מה זכר מביא קרבן ונאכל.

הזיומן המצוט. קסבר כל חנוך דלא חשיב ביוונא הוה ולא ינחא ליה. כל חנוך שאין קרוביו
 יוצאין אליו לנער דלא רצו תוכמה לתקן חנוך כזה שזמא לקרוביו יעבור על גורו: חספת
 חספת הקפא אל המשוה צדויו לאחוריו: אונזי: 'קסב' חולין שנשחטו בעורה לא דאורייתא. כל
 דין דין ערילי וקרובנו נאכל בעורה לא דאורייתא וערלה ושלמים יקרבו נדה חסותא
 אמוריי יקטיר לשם עצים. כ"א דאמר איברי חסותא שנתערבו באיברי עולה. יעלו לשם עצים
 ולחם אילן פדור: משום הכי כי נטמא איברי פסדור כ"א בשפט דין עליו: א"י חשישי: אומר
 ודע הים דין מימני: ה"י (ר"ח) וסבר כל כ"א בן יהודה. והנתיב י"א בן יהודה אומר

מי שאמר פרק רביעי נזיר

קסבר חול'ין שנשחטו בעזרה לאו ראורייתא. צין בהצבתן וצין דשרי לאוכלם וכן מותר להביא א' [הלחם והזרוע בשלה] מן האיל וההניף בעזרה והאימורים של חטאת איכא למימר יעלם לשם עזים והדס מרוק לשם ב' שמים ועולה ושלמים יעשה לשם

נזדה: **משום** חזבי כי מיטמא
מייתי קרבן ציפורין. דמשמע לוי
מדיר זנו צנויר דכלל תורת מיר
עליו ואס מיטמא מזיא ציפורי אחד
לעולה ואס תטאטא ונאכל: **אף**
צרי יוסי ב"ר הנינא קאבי בון נביה.
שהרי [מזות] צמליקה והא לא
קשיא ליה קאכיל טרפה דמליקה מן
העורף וה"ל נשכרה חוט השדרה
דאיכא למימר דסבר ליה כמ"ד
מחזיר הסימנין אחורי העורף (חולין
: 97 ע' 1):

קסבר רבי 'יוסי בר' חנינא א"ר
שחיטה לעוף מן התורה.
ולא זריכה אלא מחית סימנין להוליא
הדס דרך הסמינים ומכי מולק והוליא
הדס מו לו זריק: ה"ל וסבר ור"ר
יוסי בר' חנינא הכי והתניא ר"ר
יוסי בר' חנינא וכו' ולא גרס ר"מ
דרבי יוסי דרבי חנינא אמורא הוא
ולא תנא וגרס ר"ח הכי סבר לה
כרבי יוסי בר' יהודה דאמר אין
שחיטה לעוף וחולין שנסחטו בעורה
לאו דאורייתא סבר כרבי יוסי דרבי
יהודה דאמר לקמן ומימי לא אשכחנא
בעלמא דלית ליה הכי אלא מהא
דאמר לקמן עד מתי מדיר בנו בזיר

עד שיגיע לעונת נדריים ואיכא חל
לישנא בש"ס דמפרש [טעמיה]
דסבר כדי לחנכו במצוות וא"כ לדידי
זקוק לומר כל מה שאמרנו לרבי יוסי
ברבי חנינא דלין שחיטה לעוף מן
התורה וחולין שנשחטו בצורה ללא
לאורייתא ורבינו זמנא מפרש דלין
לשצט הספרים דהא רבי יוסי בר'
חנינא דשמעתין על כרחך מנא היה
ואינו אופו בשצ"ס שמזכר באמורא
שהרי אמר רשב"ל משום ר' יוסי בר'
חנינא ור' יוסי בר' חנינא היה תלמיד
דברבי יוחנן דלמחר צפרק שליש
לרנני יוחנן (דף ז:) דרבי יוחנן סמיה
ואמר ליה אמור מיה ששמעת ואיך
אמר רשב"ל משמו אלף ודאי תרין
(הו"ו): **וסבר רבי יוסי ברבי**
חנינא הכי והתניא מנין דחטאת
[העוף] הבאה על הספק. כגון זו
וזכה מספק ויולדת ואינה יודעת אם
ולד הפילה אם רוח הפילה:
לזכר ולנקבה* ומקיש נקבה
לזכר. שהרי שנין על צה
דינא דזכר. מזכיר קרין על
הודאי כגון חטאת צהמה אם אכל

חלב והוא הדין נקבה דזה דבר פשוט בלא היקש הילכך ניקש מה זכר מציא על הספק אשם תלוי אף נקבה מציאה על הספק וז"ל ו"ע דזה נמי דבר פשוט [דפרשה] בזהאם תלוי כמי (בבן) וגבי אשם וגבי אשה דכל התורה כולה (ובע"א יש לפרש) בלשון זכר באמרה ונראה לר"י דמייירי בזב שזב על הזבה מה הזכר מציא תחלתא אף נקבה מציאה [מתטלת] ומה הוא מציא מה הוא כשהוא ספק זב היא היא נמי מציאה תחלתא עוף ה' היכא שזב עליה כשהיא ספק זבה ה' [והוא הדין דמנאי למימר מה זכר וכו'] אף נקבה מציאה על הספק ספק זבה מציאה על הספק כמו בסמוך ומה זכר הספק דמציא בזהמה לאשם תלוי אף נקבה ממין ששמיאה על הודאי כי היכי דמציא הוא לאשם על [ספק] חלב [היא נמי] מיייתא לספק ספיקו דאשם תלוי נאכל אף נקבה כשמציאה על הספק יהיה נאכל:

אמר

ואב"סיל' ע"א אין כטשה' לערן מן התורה נראה דאין צריך למחוק הספדים ר"ר ר' חנינא וייתכן הוי' כדאי'א כטשה'הדרן דר' יוחנן סנהדרין ור' חנינא הנזכר היינו ר' חנינא מן חנינא נאכל. כגון ספק בדי וירידתו. קצת קשה במשפט פדשטי' לוי רבא על הספק דמית' ודפס' מדינתא אלט וכולה אתי' מהר קרא: אפי' נקבה מביא קרבן על הודא על אה צריך לזכר עונשי' כשבורה נאט משום סימא דמלתא נקט: אחר מביא קרבן על הספק כטשה' תלוי: אפי' נקבה אלט וכולר כנוי. קרבן מביא: ממי שחוא מביא על הודא שחוא מביא

(א) נראה ד"ל דר"י בר חנינא דשמעתין תנא היה שהרי רשב"ל אמר משמו ור"י בר

כפ.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

ג' ח ג מ"י פ"ב מהל' שחיטה
הל' ג וע"ש צ"מ:
ד' מ"י פ"ב מהל' מזירות
הל' יד:]

נתַּח הַ מַּיִי פִּי'וֹ מֵהֶ' פִּסְוִיל
מוֹקֵדֶשֶׁן הֶ' י וּפִי'ט
שֶׁס הֶ' י וּפִי'ט מֵהֶ' מִחוֹסְרִי
כִפְרָה הֶ' י וְהֶ' ז׃
ס ו מַיִי פִּי'ט מֵהֶ' שִׁגְגוֹת
הֶ'טֵּא סִמְג עֵשֶׂן רִיג׃
סא ז מַיִי שֶׁס פִּי'ה הֶ' ד
ה וּפִי'ט מֵהֶ' אִ"ב
הֶ'טֵּא וּפִי'ט מֵהֶ' מִחוֹסְרִי
כִפְרָה הֶ'טֵּא׃

סב ח מ"י פ"ח מהל' שגגות
הל"א:
סג ט מ"י פ"א מהל'
מחוסרי כפרה הל"ז:
סד י מ"י פ"ח מהל' שגגות
שס:

סה כ מיי פ"א מהל'
מחוקרי כפרה שם:
סו ל מיי פ"ט מהל' מעשה
קרבות הל"א סמג עשין
קפכ:

תורה אור השלם

1. וְהִדְרֶה בְּנִדְתָּהּ וְהִזָּב אֶת
זוּבוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּהּ וּלְאִישׁ
אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טְמֵאָה:
וּקְרָא טוֹ לָג

הגהות התוספות

1. ז"ל ולא גרים ר"ח הכי.
2. ז"ל וסבר רבי יוסי ברבי יהודה הכי והתניא וכו' ומיהו לא כו'. ותיבות דאמר לקמן נמחק. 3. ע"י הגהות הב"ר לדיבור זה.

מוסף רש"י

חולין בעורה. חולין נשחטו
 גמורה לקטריי' גמולה, לאו
 ארייתא. פסקי שני
 קדושים (נח). חילוקי שני
 (פסחים כב). אין שחיטה
 לעוף מה תהרה. ואיטלו
 מותרה בעצמ' פה מלטה
 למטה מסוי' אין לו, אלא מדברי
 פוסקים, אין גבלה קאי קרייה
 גבלה אלא קאי קמ מהה מלטה
 או אהנה במכה שלא על ידי
 קווינים, אבל תמיה או עיקור
 פסוקי כשר (נחורין ב)
 וטעם דלין שחיטה לעוף מה
 תמיהה, שחיטת חולין (נח)
 ילין מושפך את דמו, שחיטה
 בעלמא (קדושין אע).

פי' הרא"ש (המשך)

והכין פ' ר' יוסי בר חנינא
אשכחן תנא דסבר כותיה
[ומיהו לא מצינן] דאית ליה
לר' יוסי בר יהודה הכי אלא
מדקאמר בסמוך דאישי מדיר
בנו כנזיר עד שיגיע לעונת
נדרים. ובתרי לישני אמר'
דאית ליה כדי לחנכו במצות

שהיה אמורא תלמידו של ר' חסא, חסא דהעוף הבאה על הספק, קרא דאינה נאכלת וצריך לומר, אא דהשוה הכתוב אשה לאיש מביאה וכו' כלומר קרבן דשייך טאת בהמה: מביא על הספק

גא' שהיה אמורא וכו' ועי' בתוס'.